

Не вірю, щоб мізерна смерть ота,
котрій щодня ми дивимось на тім'я,
була нам як турбота і нужда.

Загроза смерті, вірю, не зроста;
іще живу, іще будую дім я:
і довше кров, ніж квітка, розцвіта.

Мій зміст є глибшим, ніж дотепна гра
зі страхом, що так смерті до смаку;
я – світ, гірку
стежю пройду крізь прах.

Як він:
так і ченці кружляють кочові,
повернення бояться їх живі,
не знати: чи той самий вже прийшов там,
чи два, чи десять, тисяча чи дві?

Рука, знайома здавна, жовта
лиш,
повзе і гола і близька
така,
неначебто у тебе з-під поли.

Переклад В. Бойка